
Gréczi Emőke

INFÚZIÓ

Én pontosan tudom, hogy miért szeretett egymásba Anna és Márton.

Párás, fülledt, meleg nyári délután találkoztak először, két nappal Anna születésnapja után, vagyis éppen nyár közepén történt. Az a fajta nyár, amikor a villamoson csak a kocsis hátsó részébe száll az ember, hogy elég ablakból kapja a szelet. Az a fajta nyár, amikor apránként szívjuk be a levegőt, és nagy adagban lélegezzük ki, a homlokunkra, a mellünkre, a tenyerünkbe. Pontosan ilyen nyári délután volt, amikor a belvárosi lakóház kapuján Anna minden táblát végigolvasott, hiszen volt még néhány perce négy óráig. Először összeszámolta a doktorokat, majd az idegen hangzású neveket, persze teljesen fölöslegesen. Maradt még némi fagyalt az átázott tölcserben, minden gombócból egy kis olvadt maradék. Összekeveredve. Nyilván nem tartotta okos dolognak, hogy fagyaltot eszik, éppen most, amikor illene összetörnie, zavarodottnak látszania. Tudniillik a stracciatella inkább fesztelenséget sugároz, mintsem zavart, gondolta Anna, akitől ebben a pillanatban semmi sem állt távolabb, mint az összetörtség és a zavarodottság. Keze ragadt, hiába szopogatta le egészen a könyökéig, ugyanakkor lelkére jótékonyan hatott az édes és a hideg. Nem érezte magát betegnek, legfeljebb fáradtnak és feszültnek. Mindennapos érzés, ezért az ember igazán nem jár *szakemberhez*. Most már mindegy, legfeljebb végez tíz perc alatt, fizet, és felhívja az anyját, hogy nem is volt beteg. Óvatosan forgatta fejét a kapu tükörnek használható üvege előtt, még elugrania sem volt ideje, mikor nyílt az ajtó. Egy őszülő, szakállas, szemüveges férfi lépett ki, Annának ismerős volt valahonnan, mormogott valamit, és eltűnt egy pillanat alatt. Ez vajon doktor volt, idegen nevű vagy beteg? Anna betette lábát az ajtónyílásba, a maradék fagyit egyben betuszkolta a szájába, és hangos szürcsöléssel belépett a lépcsőházba.

Azt nem tudom, hogy Márton mit gondolt először Annáról. De megpróbálom elképzelni. Csinosnak látta biztosan, vékony alakját, hosszú, összefogott fekete haját, kissé közönségesen kifestett száját. Bár ez a fajta gebeség talán túlzott lehet a Márton-féléknek. Ők az asszonyos termethez szoktak, és Annán egyáltalán nem látszott, hogy két gyermeket szült már. (Mint később kiderült, várta már a találkozót, mondták neki, hogy Anna rendkívüli. Igen, pontosan így mondták.) Márton megpróbált természetesen viselkedni. Neki sikerült jobban. Rutinosan bevezette a szobába Annát, helyet kínálta, és megkérdezte, miért nézi az asztali lámpát. Olyan különösen, tette hozzá magában. Később erre a kérdésére tudott csak visszaemlékezni, a megelőző percek kiestek az emlékezetéből. Egy biztos: egy pillanatra sem vette le a szemét a lányról, miközben a méretes fotel mögött állt, és látszólag könnyedén, fél kezével a támlára támaszkodott.

És mit érezhetett Anna. Ezt pontosan tudom. Mártont nem tartotta jóképűnek, kisebb is volt nála néhány centivel. Ahogy mondták, legalább harminc évvel idősebb Annánál, talán volt az negyven is. Sápadt arcán feltűnőek voltak a szemé alatt összegyűlt mély karikák. A válasz, gondolta Anna. A hófehér kéz szinte világított a fotel mélykéké, alig mintás huzatán. Zavarban érezte magát a férfi tekintetétől, különös vonzalom keveredett

benne a menekülés vágyával. Legszívesebben megfutamodott volna. Nem lesz képes a férfi tekintetével egy szobában tartózkodni egy órán keresztül. De Márton sokat beszélt, szokványos dolgokat, hangjának magabiztossága pedig megnyugtatta kissé. Gyorsan szétnézett a hatalmas szobában, a plafonig érő rendetlen könyvespolcokon, a szabadon hagyott falakra rendetlenül felszögelt grafikákon, az elnyűtt, de biztosan értékes szőnyegeken és az ágyon. Az ágyra először magát képzelte, majd Mártont, majd megint magát, míg lassan a két kép össze nem mosódott. Az embert gyermekkorában a nagy terek feszélyezik, és kicsire vágyik, felnőttként a nagyban érzi jól magát. Ez egy nagyon felnőtt szoba volt. Jelentéktelennek hitte magát Mártonnal, a *jelentőssel* szemben. A szemébe megpróbált nem nézni, bár tudta jól, hogy ez nevetlenségre vall. Innen már nem akar többé elmenni. Éppen az íróasztal teljesen szokványos bankárlámpáját bámulta, amikor Márton először mondott valamit a korábbi formaságok után. Anna kínosnak érezte, hogy nem tudott önmaga számára kielégítő magyarázatot adni. Mindenáron le akarta nyűgözni a férfit, okosnak tűnni, okosabbnak, mint valójában.

Két hónappal később ugyanúgy ültek egymással szemben, mint minden alkalommal. Anna kívül vacogott, a hangja remegett, belül pedig lassan ünnepelni kezdte a férfi felletti győzelmét. Ugyan sosem lesz képes Mártonnak megfelelni. De miért is tenné. Nem ezért jött ide. Kétségtelenül halálosan betegnek érezte magát. Minden találkozásukból legalább húsz percre el kellett tennie, hogy hátra merjen dőlni a fotelban. Ebből a távolságból viszont biztonságosan mert a férfi halványoszürke szemébe nézni. Hova jár Péterrel szórakozni?, kérdezte Márton. Péterrel, istenem. Talán évek óta nem töltöttek kettesben egy estét sem. Amikor a gyerekek elaludtak, Péter örülten nekiesik, kapkodva leveteti vele a ruháit, a helyzethez méltatlanul összefogja őket a földön, és az egész kupacot a székre lapátolja. Addigra ő is levetkőzik. Durván megfogja a mellét, egy szokványos csókot nyom a köldökére, majd hirtelen magára húzza. És valami olyasmit mond, hogy *na*. Anna Márton hófehér kezét nézte, hozzáképzelte saját barnára sült combját. Nem szoktunk. Tudja, Péter többnyire ügyel. Aztán fáradt. Márton bólintott egyet, *igen*, mondta, majd elnézett a lány feje fölött. Anna nem értette, miért várja a férfitől, hogy megoldja az életét, amikor már nincs szüksége belőle semmire. A mostaniból. Miért érzi úgy, hogy lemaradt valamiről.

Ahogy Márton aludt, Annának úgy tűnt, mintha megszűntek volna a karikák a szeme alatt. Sápadtabb volt, mint bármikor, éppen olyan színű, mint az ágynemű. Az infúzió át lassan folydogált belé az élet. Gondolatban lekötötte a zacskót a csőről, és a saját bőrébe szűrta a végét. Az egyik Mártonban, a másik benne. Így folyik át a bölcsesség Annába, a fiatalság Mártonba. A kettő félúton találkozik, egyesül, és megoldással oldódik. Áfutott az agyán, hogy úgy itt, mint egy hozzátartozó. Már egészen úgy viselkedik. A feszültségtől egy kicsit hintázott is a székkal. Csak a szemével ellenőrizte, hogy a beteg nem szenved-e hiányt valamiben. Törülköző, köpeny, pohár, tányér, papucs, járókeret. Járókeret. *Járókeret*. Tudta, de mégsem. Milyen az, amikor valakinek járókeret kell. Rá kellett néznie a férfira, hogy a kettőt valahogyan összekösse magában. Márton szeme nyitva volt. Tekintetét elkapta Annáról, majd visszanezett. Talán mondott volna valamit, de nem sikerült. A lány lassan fölé hajolt, és megcsókolta a férfi száját. Először azon az oldalon, ahol választ kapott rá, majd a másikon. Ilyen volt az első csókjuk. Felemás, gyógyszerízű, élettelen. Anna odahúzta a szomszéd, üres ágyat Márton mellé. Felhajtotta a lepedőt, ráfeküdt a csupasz, foltos matracra, és barna combjára szorította a férfi jéghideg fehér kezét.